Р Е Ш Е Н И Е
№ 3499

гр. София, 23.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 44 състав,** в публично заседание на 29.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **5692** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], с ЕИК[ЕИК], с адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Е. В. Е., срещу ревизионен акт №[ЕИК]/26.11.2012 г., издаден от И. Й. В., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с решение № 309/18.02.2013 г. на директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" [населено място].

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на ревизионния акт, както и че е постановен в нарушение на материалния закон и административно-производствените правила. В тази връзка моли задълженията определени с ревизионния акт да бъдат изцяло отменени. Счита, че са допуснати процесуални нарушения във връзка със събирането на доказателствата и са нарушени принципите на служебно начало и обективност в административното производство. Изложени са доводи, че по отношение на сделките са налице всички задължителни кумулативни условия за възникване на отказаното право по чл. 71 от ЗДДС, а именно доставчиците са издали фактури по чл. 113 от ЗДДС в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115 и процесните фактури са отразени в дневника за продажби и справка декларацията по ЗДДС. Твърди, че отказът на данъчен кредит е немотивиран и се основава единствено на извършените насрещни проверки на доставчиците, без да бъдат съобразени доказателствата при получателя на доставките. На следващо място

сочи, че за възникване право на данъчен кредит при авансово плащане не е необходимо да бъдат изследвани фактите относно реалността на доставката, тъй като същите са ирелевантни за възникването на това право. Счита, че крайните срокове за извършване на доставките по договорите с доставчика [фирма] все още не са изтекли и няма основание за издаване на кредитни известия към фактурите за извършените авансови плащания. Излага твърдение, че отделно от това преди изтичане срока на договорите доставчика е дерегистриран, поради което не е възможно дори при възникване на основание да бъдат издадени кредитни известия за анулиране на фактурираните плащания. Изложени са доводи, че относно доставките на стоки, за да бъде изпълнена престацията същите следва да бъдат индивидуализирани, което става чрез предаване. Сочи, че представените пътни листа и приемо-предавателни протоколи удостоверяват предването на стоките и сделките са осъществени по смисъла на чл. 6 от ЗДДС. Счита, че неотносимо обстоятелство към правото на данъчен кредит е произхода на стоките, предмет на оспорените доставки и това не е правно регламентирано в ЗДДС. Излага твърдение, че неустановяването по безспорен начин на материално-техническата обезпеченост при конкретен доставчик, не означава че същият не е могъл да осъществи доставката. Относно фактурираните рекламни услуги, извършени от [фирма] счита, че съдържанието на приемо-предавателните протоколи не противоречи на предмета във фактурите. Сочи, че рекламните услуги имат за предмет доставка на рекламни материали, които са предадени с приемо-предавателни протоколи. Моли съда да отмени изцяло ревизионния акт в частта потвърдена от директора на дирекция ”ОДОП” – [населено място].

Ответната страна – директорът на дирекция ”ОДОП” – [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. К., изразява становище за неоснователност на жалбата, моли съда да остави в сила оспорения ревизионен акт и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1204640/19.06.2012 г., изменена със ЗВР № 1206670/03.09.2012 г., издадени от Р. Р. Б., на длъжност началник сектор „Ревизии" в дирекция „Контрол" при ТД на НАП С., е възложено извършване на ревизия на [фирма] за определяне на задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от 01.03.2011 г. до 30.04.2012 г. Заповедите са връчени съответно на 04.07.2012 г. и 25.10.2012 г. Срокът за приключване на ревизията е до 04.10.2012 г. Издателят на ЗВР е упълномощен със заповед № РД-01-918/27.06.2011 г., издадена от директора на ТД на НАП - С..

За резултатите от извършената ревизия е съставен ревизионен доклад /РД/ № 1206670/18.10.2012 г., връчен на ревизираното лице по електронен път на 29.10.2012 г. В срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК дружеството не е подавало писмено възражение срещу ревизионния доклад.

Ревизията е приключила с оспорения в настоящото производство ревизионен акт №[ЕИК]/26.11.2012 г., издаден от И. Й. В., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., оправомощен със заповед за определяне на компетентен орган № К 1206670/23.10.2012 г., издадена от органа възложил ревизията.

Въз основа на констатациите в ревизионния доклад, с ревизионния акт са определени задължения по ЗДДС общо в размер на 19 634,08 лв., в т.ч. главница в размер на 17 246,75 лв и лихви в размер на 2 387,33 лв., съставляващи отказано право на приспадане на данъчен кредит за данъчни периоди м. 04, м. 05 и м. 11.2011 г. по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] и допълнително начислени лихви за забава за данъчни периоди м. 03, м. 06, м. 08, м. 10, м. 12.2011 и от м. 02 до м. 04.2012.

Р. акт е връчен на управителя на 28.11.2012 г. Жалбата по реда на чл. 152 ДОПК до директора на дирекция „О.” – [населено място] е подадена чрез ТД на НАП - С. град на 13.12.2012 г. С решение № 309/18.02.2013 г. директорът на дирекция „ОДОП” – С. е потвърдил ревизионния акт в частта на установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди м. 04, м. 05, и м. 11.2011 г. ведно със съответните лихви и установените лихви за забава за данъчни периоди м. 03, м. 06, м. 08, м. 10, м. 12.2011г. и от м. 02 до м. 04.2012г. и е оставил без разглеждане жалбата в останалата й част като недопустима, поради липса на правен интерес.

По делото са приети писмените доказателства, представени с административната преписка и от ответника в хода на съдебното производство, подробно обсъдени по отношение на всеки един от доставчиците по-долу в съдебното решение. От страна на жалбоподателя са представени доказателства, въз основа на които е изготвена автотехническа експертиза, а именно лимитни карти за влагане на гуми, протоколи и актове по повод бракуването на гуми след износването им и протокол от периодична проверка на МПС.

В хода на съдебното производство е изслушано и прието заключение по допусната съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещо лице Ю. Г. Д.. Констатациите на вещото лице, обсъдени по-долу в съдебното решение, съдът кредитира изцяло като компетентни и съответстващи на приетите по делото писмени доказателства. Вещото лице е извършило проверка в счетоводството на жалбоподателя. Относно допълнително поставената задача да бъде извършена проверка в счетоводствата на доставчиците, по делото е установено, че доставчиците са с невалиден номер по ДДС и по информация на жалбоподателя дружествата вече ги няма.

В хода на съдебното производство е изслушано и прието заключение по допусната автотехническа експертиза, изготвена от вещо лице Р. К. С. във връзка с извършените процесни доставки от [фирма]. Констатациите на вещото лице, съдът кредитира изцяло като компетентни и съответстващи на приетите по делото писмени доказателства. По делото са приобщени всички доказателства, въз основа на които е изготвена автотехническата експертиза.

Жалбата до АССГ е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите – чл. 118, ал. 2 ДОПК вр. чл. 7, ал.1, т.4 ЗНАП. Със заповед № К 1206670/23.10.2012 г., издадена от Р. Р. Б., на длъжност началник сектор „Ревизии” при ТД на НАП С., И. Й. В., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., е определен за компетентен орган по издаване на ревизионен акт на [фирма]. Обжалваният

ревизионен акт е издаден и в предвидената от закона форма – чл. 120, ал. 1 ДОПК.
С РА е възприета фактическата обстановка установена с ревизионния доклад и изцяло са приети констатациите на ревизиращия екип. За установяване фактите и обстоятелствата от значение за извършваната ревизия, са предприети действия, описани в констативната част на ревизионния доклад, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от ревизионния акт.
Ревизиращите органи са констатирали, че основен предмет на дейност на [фирма] през ревизирания период е извършване на международен автомобилен транспорт. Дружеството има назначени 9 лица на трудов договор на длъжност „шофьор на товарен автомобил“ и притежава 6 броя автовози влекачи и 6 броя ремаркета, както и 1 микробус, марка „Пежо“. Жалбоподателят няма наети офиси, складове или др. помещения.
В хода на ревизионното производство са извършени насрещни проверки на доставчиците на ревизираното лице, а именно [фирма], [фирма] и [фирма], подробно описани в ревизионния доклад. Нито един от доставчиците на жалбоподателя не е намерен на декларирания от него адрес и изготвените им ИПДПОЗЛ са връчени по реда на чл. 32 от ДОПК. В законоустановения срок нито един доставчик не е представил изисканите му документи. Поради ненамирането на доставчиците с ИПДПОЗЛ № 24-00-2085/03.09.2012 г. и ИПДПОЗЛ № 24-00-2085#2/05.07.2012 г. са изискани доказателства от ревизираното лице относно спорните доставки. Във връзка с тях жалбоподателят е представил документи, заведени с вх. № 24-00-2085#6/23.07.2012 г. и с вх. № 24-00-2085#15/03.09.2012 г. Ревизията по първични документи е проведена в счетоводния офис на дружеството в [населено място].
Въз основа на събраните в хода на ревизията доказателства, приложени с преписката по делото и приетите съдебно-счетоводна и автотехническа експертиза, се установява следното:

1. По доставки от [фирма]:
С ревизионния акт е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 603,00 лв. по фактури № 203/04.04.2011 г. и № 215/28.04.2011 г., издадени от [фирма] с предмет рекламна услуга.
Доставчикът не е намерен и не е представил никакви доказателства след извършена процедура по чл. 32 от ДОПК. От страна на жалбоподателя в хода на ревизионното производство са представени копия от спорните фактури, фискални бонове и 2 бр. приемо-предавателни протокола.
И двете дружества са включили фактурите в дневниците им за покупки и продажби.
Приемо-предавателните протоколи са съставени съответно на 04.04.2011 г. и 28.04.2011 г. и в тях е посочено, че са предадени рекламни материали – календари, рекламни брошури, химикалки, запалки, ключодържатели.
Дружеството е имало назначени на трудов договор 6 лица на длъжности общ работник, склададжия, офис мениджър и изпълнителен офис секретар.
Ревизиращият екип е установил несъответствие между предмета на доставката в издадените фактури и описаните стоки, а именно фактурирана е рекламна услуга, а са представени протоколи за предаване на стоки. Не са представени договори или други документи, за да се установи точният предмет на доставка. Изведен е извод, че не е доказано наличие на необходима техническа, материална и кадрова обезпеченост за

извършване на рекламни услуги и изработване на рекламни материали. С оглед гореописаното органът по приходите е приел, че не е налице реална доставка по издадените фактури и е отказал правото на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във вр. с чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във вр. с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС.

Съгласно приетата по делото и неоспорена от страните, съдебно-счетоводна експертиза, доставките от [фирма] са отразени счетоводно по сметки 401-Доставчици, 4531-ДДС от покупките, 501 – каса в лева, 602 – разходи за външни услуги. Фактурите са включени в дневника за покупки на [фирма] за данъчне период м. април 2011 г.

Въз основа на представените по делото доказателства, настоящият съдебен състав приема, че с РА законосъобразно е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени [фирма]. На първо място следва да се посочи, че са налице съществени противоречия в представените доказателства. Предмета на фактурите е извършване на рекламна услуга, а в същото време видно от представените приемо-предавателни протоколи са предадени рекламни материали. Не са представени договори или други доказателства, свидетелстващи за облигационните отношения между страните и предмета на доставките. Липсват доказателства, какво са представлявали рекламните материали, какъв е бил идейният им проект, къде са били изработени. По делото няма данни, кой е изработил рекламните материали, дали изработката е превъзложена на друг подизпълнител. Липсват представени оферти, заявки, поръчки или други документи, доказващи възлагането и изработката на рекламните материали. Не може да се установи, как е формирана стойността на фактурираните доставки, с какви материали са изработени, от кого, на кое място и с каква техника. Ревизиращият екип е установил, че при доставчика са назначени лица на трудов договор, чиито длъжности не предполагат извършването на рекламни услуги. Наред с това в жалбата жалбоподателя сочи, че рекламната услуга се изразява в доставка и предаване на рекламните материали, което твърдение също не е подкрепено с доказателства и противоречи на представените такива. Дори да се приеме, че предмет на сделките е доставка на рекламни материали, то отново това не може да бъде отнесено към извършване на рекламна услуга. С оглед на всичко гореизложено, настоящата съдебна инстанция споделя извода на органа по приходите за липса на реалност на процесните доставки и счита, че законосъобразно е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма].

2. По доставки от [фирма]:

С ревизионния акт е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 9 760,00 лв. по фактури № 399/01.04.2011 г., № 402/09.04.2011 г., № 407/20.04.2011 г. и № 410/30.04.2011 г., издадени от [фирма] с предмет авансово плащане съгласно договор.

Доставчикът не е намерен и не е представил никакви доказателства след извършена процедура по чл. 32 от ДОПК. По делото са налице данни, че е дерегистриран по ЗДДС на 13.04.2011 г.

И двете дружества са включили фактурите в дневниците им за покупки и продажби.

От страна на жалбоподателя в хода на ревизионното производство са представени копия от спорните фактури, фискални бонове, 4 бр. договори за отдаване под наем на рекламна площ и писмени обяснения, съгласно които до 17.10.2012 г. [фирма] не е

предприело никакви действия по представяне на рекламни площи.
Представени са 4 броя договори с идентично съдържание, сключени съответно на 01.04.2011 г., 09.04.2011 г., 20.04.2011 г. и 30.04.2011 г. с предмет временно ползване на рекламна площ върху статични рекламни съоръжения. Определеният наемен период е както следва: по договор сключен на 01.04.2011 г. – от 01.04.2011г. до 31.12.2011г.; по договор сключен на 09.04.2011 г. – от 20.04.2011г. до 31.12.2011г.; по договор сключен на 20.04.2011 г. – от 30.04.2011г. до 31.12.2011г. и по договор сключен на 30.04.2011 г. – от 09.04.2011г. до 31.12.2011г. Наемодателят се задължава писмено да уведоми наемателя за локациите и размерите на рекламните съоръжения, намиращи се по направления Д.-С. /шосе 79/, първокласен път Е871, Д.-С. /път 62/ и Д. – Кулата. Наемодателят е длъжен да монтира рекламните материали. За наетото рекламно съоръжение се подписва протокол за приемане и предаване. Във всеки от представените договори е уговорена наемна цена от 12 200 лв., която следва да се плати в брой в деня на подписване на договора.
Дружеството е имало назначено на трудов договор 1 лице на длъжност общ работник.

Органът по приходите е приел, че не е доказано наличие на необходима техническа, материална и кадрова обезпеченост за извършване на фактурираните услуги, както и не са налице реални доставки, поради което е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по всички процесни фактури, издадени от [фирма].
По фактури № 407/20.04.2011 г. и № 410/30.04.2011 г. правото на приспадане на данъчен кредит е отказано на основание неизпълнение на чл. 69, ал. 1. т. 1 от ЗДДС, тъй като към момента на издаването им доставчикът не е бил регистрирано по ЗДДС лице. Видно от доказателствата по делото [фирма] е дерегистрирано по ЗДДС на 13.04.2011 г.
По фактури № 399/01.04.2011 г., № 402/09.04.2011 г. срокът на изпълнение по представените договори е бил до 31.12.2011 г., но тъй като услугата не е била извършена до датата на дерегистрацията на дружеството (13.04.2011 г.), ревизиращия екип е приел, че то няма да може да изпълни договорените си задължения и е отказал право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1 от ЗДДС и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС.
Съгласно приетата по делото и неоспорена от страните, съдебно-счетоводна експертиза, доставките от [фирма] са отразени счетоводно по сметки 402-Доставчици, 4531-ДДС от покупките, 501 – каса в лева, 613 – разходи за бъдещи периоди. Фактурите са включени в дневника за покупки на [фирма] за данъчен период м. април 2011 г.
Въз основа на представените по делото доказателства, настоящият съдебен състав приема, че с РА законосъобразно е отказано право на приспадане на данъчен кредит по всички фактури, издадени от [фирма]. Видно от доказателствата по делото не са налице релано извършени сделки, както и този факт не се оспорва и от жалбоподателя. Установено е, че по сключените договори не са предприемани действия за тяхното изпълнение, а срокът им е изтекъл на 31.12.2011 г. Липсват доказателства за кадрова, материална и техническа обезпеченост с оглед на която да бъде изпълнен договорения предмет. Няма данни дали дружеството е имало техника, позволяваща транспортиране и монтиране на съответните рекламни материали, нито са представени доказателства, че дружеството разполага с рекламните съоръжения, които предоставя според сключения договор. Наред с това

дружеството е издало две от процесните фактури, след като е било дерегистрирано по ЗДДС, поради което не е изпълнен чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и законосъобразно органът по приходите е отказал правото на приспадане на данъчен кредит по фактури № 407/20.04.2011 г. и № 410/30.04.2011 г.

Относно фактури № 399/01.04.2011 г., № 402/09.04.2011 г., настоящият съдебен състав счита, че в приложените към тях договори са налице съществени противоречия. Така например в договора сключен на 30.04.2011 г., е уговорено началото на наемния период на рекламните съоръжения да започва от 09.04.2011 г., т.е. преди договора да е бил сключен. Липсва конкретизация, какъв брой рекламни съоръжения е следвало да бъдат отдадени под наем, нито дали реално доставчикът е разполагал с подобни рекламни съоръжения. На следващо място не е ясно на каква база е формирана платената цена, която е една и съща по всички договори, а уговорените наемни периоди в тях са различни по продължителност. Друго протоверечие се състои във факта, че издадените фактури са с предмет авансово плащане по договор, а видно от уговорената стойност на договорите, по фактурите е преведена цялата сума без да е налице насрещна престация от страна на доставчика. Също така в договорите не е уговорено авансово дължима сума, а страните са се споразумяли цялата сума да бъде платена в деня на сключване на договора. Наред с това безспорно установено е, че договорените услуги не са изпълнени, както и същият факт не се оспорва от жалбоподателя. Неоснователно в жалбата са наведени доводи, че срокът на договора се продължава автоматично, когато наемодателят не е представил достъп до отдадените под наем съоръжения, поради което все още не е изтекъл крайният срок на извършване на доставката. Наистина в договора е уговорена компенсация със съответния брой дни ако е било нарушено предназначението на съоръжението, но в процения случай се касае за цялостно неизпълнение по договора и сроковете на договора са изтеклу. Още повече с оглед факта, че доставчикът е бил дерегистриран по ЗДДС по време на уговорения наемен период, дори да престира дължимия резултат отново ще бъде нарушена разпоредбата на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС.

С оглед на всичко гореизложено, настоящата съдебна инстанция споделя извода на органа по приходите за липса на реалност на процесните доставки и счита, че законосъобразно е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма]

3. По доставки от [фирма]:

С ревизионния акт е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 5 567,83 лв. по фактури № 65/02.11.2011 г., № 70/08.11.2011 г., № 71/09.11.2011 г., № 72/14.11.2011 г. и № 73/24.11.2011 г., издадени от [фирма] с предмет на доставка „гуми и моторно масло“.

Доставчикът не е намерен и не е представил никакви доказателства след извършена процедура по чл. 32 от ДОПК. От страна на жалбоподателя в хода на ревизионното производство са представени копия от спорните фактури, фискални бонове и 5 бр. приемо-предавателни протоколи, пътни листа и товарителници. В хода на съдебното производство жалбоподателят е

представил лимитни карти за влагане на гумите по процесните фактури, протоколи и актове по повод бракуването на гумите след износването им и протокол от периодична проверка на МПС, въз основа на които е изготвена автотехническа експертиза по делото.

И двете дружества са включили фактурите в дневниците им за покупки и продажби. Доставчикът е дерегистриран по ДДС от 13.04.2012 г.

Представени са приемо-предавателни протоколи, подписани между страните на датите на издаване на фактурите, с които [фирма] е предал на жалбоподателя външни гуми и варел с 209л. моторно масло. Към всеки приемо-предавателен протокол е приложен пътен лист и товарителница. Видно от представените документи, фактурираната стока е натоварена в Б. и превозена до Д. от управителя на [фирма] с микробус, собственост на дружеството.

Относно извършените разплащания по процесните фактури са представени фискални бонове, но ревизиращият екип е установил, че доставчика няма регистрирано фискално устройство.

От информационния масив на НАП е установено, че дружеството не е имало назначени на трудов договор лица.

Органът по приходите е приел, че не е доказано наличие на необходима техническа, материална и кадрова обезпеченост за извършване на фактурираните услуги. С оглед гореописаното е изведен извод, че не е налице реална доставка по издадените фактури и е отказано правото на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във вр. с чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във вр. с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС.

Съгласно приетата по делото и неоснпорена от страните, авто-техническа експертиза, поради естеството на експлоатацията на транспортните средства на дружеството жалбоподател - [фирма], вещото лице не е имало възможност да извърши оглед на гумите, монтирани на тези транспортни средства. От материалите по делото вещото лице е установило, че в периода 02.11.2011 г. - 24.11.2011 г. от [фирма] с четири фактури са закупени 14 броя гуми с размери 315/16/22.5 и 16 броя гуми с размери 235/75/17.5. Общата стойност на гумите закупени с четирите фактури възлиза на 23 833,34 лв. Гуми с размер 315/16/22.5 не се произвеждат, нито могат да бъдат монтирани на транспортните средства на дружеството жалбоподател, респ. не могат да бъдат използвани. Общият брой на гумите с този размер в четирите фактури е 14, а общата им стойност е 15 166.62 лв. Гумите с размер 235 / 75 /17.5, 16 броя, на обща стойност 8 666.72 лв. могат да бъдат монтирани на транспортните средства на дружеството жалбоподател, респ. могат да бъдат използвани. От допълнително представените копия на документи е установено, че през месец ноември 2011 г. за различни превозни средства, собственост на дружеството жалбоподател, с лимитни карти са изписани 14 броя гуми с размери 315/60/22.5 и 16 броя гуми с размери 235/75/17.5. Според същите копия на документи, гумите са закупени с процесиите фактури. В приемо-предавателните протоколи са посочени само размерите на гумите - 315/16/22.5 и 235/75/17.5 и липсват други характеристики като марка и модел. Видно от допълнително представените копия от документи, всички гуми са марка М. и за всички гуми са посочени

техните фабрични номера и времето на производството им. Според заключението на вещото лице, на ремаркетата собственост на [фирма] е възможно да бъдат монтирани закупените с процесиите фактури 16 броя гуми с размери 235 / 75 /17.5. , но тези с размери 315/16/22.5. не могат да бъдат монтирани, тъй като за автомобилите собственост на жалбоподателя следва да се монтират гуми с размери 315/60/22.5.

Съгласно приетата по делото и неоспорена от страните, съдебно-счетоводна експертиза, доставките от [фирма] са отразени счетоводно по сметки 401-Доставчици, 4531-ДДС от покупките, 501 – каса в лева, 601 – разходи за материали. Фактурите са включени в дневника за покупки на [фирма] за данъчне период м. 11.2011 г.

Въз основа на представените по делото доказателства, настоящият съдебен състав приема, че с РА законосъобразно е отказано право на приспадане на данъчен кредит по всички фактури, издадени от [фирма]. Липсват доказателства за кадрова, материална и техническа обезпеченост с оглед на която да бъде изпълнен договорения предмет. Няма данни от къде е закупена стоката или какъв е нейния произход. Не са представени доказателства за извършено плащане. Видно от приетата по делото автотехническа експертиза, част от фактурираните гуми не се произвеждат и не съответстват на размера, който може да бъде монтиран на притежаваните от жалбоподателя пътно транспортни средства. Относно допълнително представените доказателства, въз основа на които е изготвена автотехническата експертиза, настоящият съдебен състав счита, че те не доказват по никакъв начин, че монтираните и впоследствие бракувани гуми са същите, доставени от [фирма]. Още повече тези документи са частноправни и изготвени от жалбоподателя, а наред с това на част от тях липсват подписи на комисията, съставила актовете за констатиране на повреда или износена гума.

С оглед всичко гореизложено законосъобразно е отказано право на приспадане на данъчен кредит, по всички фактури, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма]. От представените доказателствата по делото не може да бъде изведен категоричен извод за реалност на процените доставки на стоки и услуги. Правото на данъчен кредит възниква и се упражнява по общите правила на чл. 68 и чл. 69 от ЗДДС, при ограниченията на чл. 70 и при условията на чл. 71 от ЗДДС. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получените от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Следователно, основната и водеща предпоставка за упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит е наличието на действително получени от регистрираното лице стоки и/или услуги по облагаеми доставки. Жалбоподателят е този който следва да докаже, че реално е получил процесните доставки на стоки и услуги, респ. че същите са изпълнени от доставчика, който е издал фактурите, документиращи тези доставки, което в настоящото съдебно производство не беше доказано. В този смисъл са и решенията на С. по дело С-152/02 и по дело С-324/11, в които Съдът е приел, че материалноправните условия за възникване правото на приспадане на ДДС включват следното:- доставчикът, както и получателят, да са данъчно задължени лица (действащи в това си качество); - получените

стоки или услуги (по облагаема доставка) да са използвани от получателя за нуждите на собствените му облагаеми сделки; - получателят да притежава фактура, удостоверяваща действителното извършване на доставката, която съдържа данните, уредени в чл. 226 от Директива 2006/112/ЕО. В случая, тримата доставчика са отразили процесните фактури в дневниците си за продажби за съответните периоди, но от представените по делото доказателства не се установява по категоричен начин, че тези фактури отразяват реално изпълнени доставки на стоки и услуги. Налице са противоречия в представения доказателствен материал, подробно обсъдени при всеки доставчик по-горе в съдебното решение. Обосновано, въз основа на събраните в хода на ревизията доказателства, орагните по приходите са приели, че реалното изпълнение на доставките по процесните фактури не е доказано и са отказали право на приспадане на данъчен кредит по всички фактури, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма] на основание чл. 68, ал. 1 и ал.2 и чл. 69 от ЗДДС. Както в хода на ревизията, така и в настоящото произвдство, не са ангажирани доказателства, които да доказват, че същите са реално изпълнени. В този смисъл мотивите на ревизиращият орган и на ответника се явяват правилни и обосновани, и напълно се споделят от съда.

4. По доставки от [фирма]:

С ревизионния акт е отказано право на данъчен кредит в размер на 315,92 лв. по фактура № [ЕГН]/29.04.2011 г., издадена от [фирма] с предмет на доставка различни автомобилни части.

Ревизиращият екип е установил, че не са спазени разпоредбите на чл. 71, т. 1 от ЗДДС, тъй като във фактурата като получател е записан [фирма], а не [фирма].

В жалбата няма изложени никакви конкретни доводи по отношение на този доставчик. С оглед факта, че фактурата е издадена на друг търговски субект, настоящият съдебен състав счита, че законосъобразно органът по приходите е отказал правото на приспадане на данъчен кредит по нея.

5. По допълнително начислените лихви за забава за данъчни периоди м. 03, м. 06, м. 08, м. 10, м.12.2011 и от м. 02 до м. 04.2012

С ревизионния акт са определени и допълнителни задължения по ЗДДС произтичащи от определени лихви за забава на невнесен в срок данък. Жалбоподателят не е изложил никакви конкретни доводи относно допълнително начислените му лихви за забава, нито е представил някакви доказателства като платежни нареждания, вносни бележки за внесен в срок данък и т.н.

С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав счита, че законосъобразно с ревизионния акт на основание чл. 175, ал. 1 от ДОПК са установени тези задължения, тъй като по смисъла на чл. 89, ал. 1 от ЗДДС, когато е налице резултат за периода – данък за внасяне, регистрираното лице е длъжно да внесе данъка в срока за подаване на справка декларация, която съгласно разпоредбата на чл. 125, ал. 5 от ЗДДС се подава до 14-то число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят.

Настоящият съдебен състав счита, че правилно и законосъобразно органът по приходите е начислил лихва за невнесения в срок ДДС и жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.
Съгласно чл. 160, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му. Съдът намира, че обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 118, ал.2 и чл. 119, ал.3 от ДОПК. Спазена е формата по чл. 120, ал.1 ДОПК. Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице. Актът е съобразен с целта на закона и с материалния закон, действал по време на фактуриране на спорните доставки.

Предвид изхода от делото и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника - директора на дирекция “ОДОП” при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение, в размер на 842,68 лв., съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 вр. чл. 8 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.
Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София- град, I отделение, 44-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТВЪРЛЯ жалбата на [фирма], с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Ревизионен акт №[ЕИК]/26.11.2012 г., издаден от И. Й. В., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 309/18.02.2013 г. на директора на дирекция “Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място].
ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място], юрисконсултско възнаграждение в рзмер на 842,68 лв. (осемстотин и четиридесет и два лева и шестдесет и осем стотинки).
Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщението до страните и СГП за постановяването му .

СЪДИЯ: